

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/91/2023
Identifikačné číslo spisu:	1400899891
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1400899891.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Slovenského pozemkového fondu, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, zastúpeného spoločnosťou SIGNUM legal, s. r. o., Bratislava, Gaštanová 15, IČO: 55 705 286 2/ Slovenskej republiky, za ktorú koná Slovenský pozemkový fond, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, zastúpenej JUDr. Michal Miškovič - advokátska kancelária s. r. o., Bratislava, Palisády 32, IČO: 47 255 846, proti žalovaným 1/ O. X., narodenému XX. A. XXXX, I., M. XXXX/X, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Bratislava, Šumavská 3, IČO: 36 856 592, 2/ FINPOINT „družstvo“, Bratislava, Svoradova 1, IČO: 35 807 717, zastúpeného advokátskou kanceláriou RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o., Bratislava, Výšoká 2/B, IČO: 36 863 360, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4C/110/2000, o dovolaní žalobkyne 2/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2021 sp. zn. 7Co/207/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. októbra 2021 sp. zn. 7Co/207/2019 vo výrokoch III., VII. a VIII. zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 5. apríla 2019 č. k. 4C/110/2000 - 1305 I. určil, že žalobca 2/ je vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým správu vykonáva žalobca 1/: diel 25, výmera dielu 614 m², diel 39, výmera dielu 276 m², diel 49, výmera dielu 110 m², tak ako sú vyznačené na priloženom geometrickom pláne č. 117/99, vypracovaným 27. septembra 1999 U. O. A. - M., autorizovaným kartografom a geodetom a úradne overeným 15. októbra 1999 Správou katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, ktorý je prílohou napadnutého rozsudku (ďalej len ako „Geometrický plán č. 117/99“), v katastrálnom území B., okres Bratislava IV, obec Bratislava - mestská časť B., II. určil, že žalobca 2/ je vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým správu vykonáva žalobca 1/: diel 5, výmera dielu 197 m², diel 6, výmera dielu 1062 m², diel 137, výmera dielu 120 m², diel 138, výmera dielu 183 m², diel 139, výmera dielu 718 m², diel 55, výmera dielu 2411 m², diel 56, výmera dielu 17 m², diel 86, výmera dielu 9682 m², diel 87, výmera dielu 176 m², diel 88, výmera dielu 314 m², diel 84, výmera dielu 3354 m², diel 85, výmera dielu 48 m², diel 120, výmera dielu 2505 m², diel 121, výmera dielu 302 m², diel 122, výmera dielu

1145 m2, diel 123, výmera dielu 472 m2, diel 124, výmera dielu 327 m2, diel 125, výmera dielu 408 m2, diel 126, výmera dielu 77 m2, diel 127, výmera dielu 616 m2, diel 128, výmera dielu 32 m2, diel 129, výmera dielu 131 m2, diel 130, výmera dielu 527 m2, diel 131, výmera dielu 2988 m2, diel 26, výmera dielu 1405 m2, diel 27, výmera dielu 1304 m2, diel 28, výmera dielu 143 m2, diel 29, výmera dielu 101 m2, diel 30, výmera dielu 152 m2, diel 31, výmera dielu 1135 m2, diel 32, výmera dielu 9 m2, diel 33, výmera dielu 1442 m2, diel 34, výmera dielu 640 m2, diel 38, výmera dielu 1566 m2, diel 40, výmera dielu 74 m2, diel 41, výmera dielu 225 m2, diel 42, výmera dielu 592 m2, diel 43, výmera dielu 51 m2, diel 44, výmera dielu 204 m2, diel 45, výmera dielu 277 m2, diel 140, výmera dielu 1 m2, diel 47, výmera dielu 16113 m2, diel 48, výmera dielu 71 m2, diel 50, výmera dielu 78 m2, diel 57, výmera dielu 2033 m2, diel 58, výmera dielu 1328 m2, diel 59, výmera dielu 12 m2, diel 60, výmera dielu 129 m2, diel 61, výmera dielu 152 m2, diel 70, výmera dielu 1133 m2, diel 68, výmera dielu 866 m2, diel 69, výmera dielu 4 m2, diel 79, výmera dielu 1050 m2, diel 80, výmera dielu 4 m2, diel 82, výmera dielu 1262 m2, diel 83, výmera dielu 22 m2, diel 71, výmera dielu 1075 m2, diel 72, výmera dielu 31 m2, diel 73, výmera dielu 20 m2, diel 74, výmera dielu 1834 m2, diel 75, výmera dielu 36 m2, diel 76, výmera dielu 25 m2, diel 98, výmera dielu 1696 m2, diel 99, výmera dielu 456 m2, diel 100, výmera dielu 686 m2, diel 101, výmera dielu 1421 m2, diel 97, výmera dielu 1687 m2, diel 102, výmera dielu 1255 m2, diel 104, výmera dielu 574 m2, diel 105, výmera dielu 193 m2, diel 106, výmera dielu 427 m2, diel 119, výmera dielu 842 m2, diel 117, výmera dielu 1316 m2, diel 114, výmera dielu 1526 m2, diel 115, výmera dielu 88 m2, diel 116, výmera dielu 159 m2, diel 108, výmera dielu 268 m2, diel 109, výmera dielu 52 m2, diel 110, výmera dielu 151 m2, diel 135, výmera dielu 310 m2, diel 136, výmera dielu 3418 m2, tak ako sú vyznačené na priloženom Geometrickom pláne č. 117/99, ktorý je prílohou napadnutého rozsudku, v katastrálnom území B., F. I. U., F. I. - A. Č. B. a III. priznal žalobcovi 2/ voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 470 ods. 1 a 2, § 79, § 135 ods. 1, § 139, § 140 ods. 1 a § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“), § 1 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1, § 27 nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR o konfiskovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (ďalej len „nariadenie č. 104/1945 Zb. SNR“), § 115, § 116 ods. 1 a 2, § 145 ods. 1 a 2, § 566 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník, § 566 ods. 1, § 868, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 476 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) konštatujúc, že žalobcovia jednoznačne preukázali naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení, keďže žalobca 1/ a 2/ sa domáhajú určenia vlastníckeho práva k pozemkom, ktorých je ako vlastník zapísaný žalovaný 1/ a žalovaný 2/, pričom k zmene vlastníckeho práva došlo práve na základe sporných vydržaní, na základe ktorých orgány katastra vykonali zmenu vlastníckeho práva v prospech žalovaného 1/. Posudzujúc predpoklady vydržania skúmal právny dôvod držby a uviedol, že žalovaný 1/ vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam odvodzuje vydržaním, a to formou notárskej zápisnice NZ 205/99 z 22. júna 1999 a NZ 206/99 z 23. júna 1999 spísaných notárom JUDr. Milošlavom Kováčom, ktorými boli vydané osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva k tam uvedeným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 1/; podkladom pre vydanie týchto osvedčení notárskymi zápisnicami boli tvrdenia žalovaného 1/ a svedecké vyjadrenia L. X. (brata žalovaného 1/) a W. L. (nevlastná sestra E.. L. X. S.), podľa ktorých vyjadrení otec žalovaného 1/ - L. X. S. - v roku 1939 narukoval do nemeckého wehrmachtu a v roku 1943 bol prepustený z armády následkom získania slovenského občianstva, po návrate domov si prenajal poľnohospodárske pozemky v extraviláne obce B. za účelom poľnohospodárskej výroby, na ktorých L. X. S. hospodáril aj po skončení vojny. V r. 1965 po odchode L. X. S. do dôchodku uvedené pozemky obhospodaroval žalovaný 1/, tieto pozemky užíval 34 rokov dobromyseľne ako vlastník. Z vykonaného dokazovania dovodil súd prvej inštancie, že absentuje základná podmienka nevyhnutná pre naplnenie vydržania, keď z PK vložiek jednoznačne vyplýva, že parcely na týchto vložkách boli konfiskované podľa nariadenia č. 108/1945 Zb. SNR, tieto nehnuteľnosti boli na základe konfiskačných rozhodnutí skonfiskované pôvodným násilne odsunutým pozemkovoknižným vlastníkom „po odsunutých Nemcoch“ a vlastnícke právo k nim prešlo na Československý štát. Ako domnelý titul držby, ktorá mala byť spôsobilou pre

vydržanie, sa označovalo odovzdanie pozemkov Nemcami, ktoré však nemohlo založiť dobrú vieru u právneho predchodcu žalovaného 1/, keďže v čase ujatia sa držby muselo byť právnomu predchodcovi žalovaného 1/ ako roľníkovi jasné, že k zavŕšeniu dobrej viery bol v tom čase potrebný zápis príslušného súdu do pozemkovej knihy, k čomu však nedošlo - právny predchodca žalovaných sa teda objektívne nemohol domnievať, že mu pozemky patria, keďže i napriek vojnovým časom bolo vždy nepochybné, že k prevodu vlastníctva je potrebné právoplatné rozhodnutie príslušného súdu. Konštatoval, že ak právny predchodca žalovaného 1/ bol v právnom omyle, tak tento právny omyl je neospravedliteľný, keď o absencii dobrej viery svedčí i vyhlásenie W. L., ktorá bola použitá pri spisovaní sporných osvedčení, z ktorých vyplynulo, že za sporné pozemky sa platilo Československému štátu nájomné. Už len táto okolnosť sama osebe svedčí o tom, že žalovaný 1/ a aj právny predchodca žalovaného 1/ mal vedomosť, že mu pozemky nepatria, lebo platil nájomné, nemohol tak nadobudnúť dobrú vieru, že mu pozemky patria. Súd prvej inštancie poukázal na pripojené dedičské spisy po poručiteľovi - právnom predchodcovi žalovaného 1/ zomr. XX. O. XXXX (riadne dedičské konanie a dedičské konanie o novoobjavenom majetku sp. zn. D 133/88 a sp. zn. 60D/5/2011), kde ani v jednom z týchto konaní dedičia, ani žalovaný 1/ neoznačili sporné pozemky za predmet dedičstva; ak by totiž pozemky nadobudol právny predchodca žalovaného 1/, tak by ich nemohol vydržať sám žalovaný 1/, ale tieto mali byť zahrnuté do dedičstva po právnom predchodcovi žalovaného 1/, v ktorom by pripadli i ďalším dedičom. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný 1/ mal postupovať podľa reštitučných predpisov, čo nevykonával. K námietke žalovaných, že pozemky nie sú dostatočne identifikované, súd prvej inštancie uviedol, že sporné pozemky boli dostatočne identifikované geometrickým plánom, geometrický plán je technickým podkladom pre právne úkony, verejné listiny a iné listiny potvrdzujúce práva k nehnuteľnostiam a slúži aj ako podklad na vklad a záznam do katastra nehnuteľností. Súd prvej inštancie mal za to, že hoci právny základ sporu vychádza z toho istého právneho titulu (t. j. posúdenia vydržania žalovaným 1/), tak žalovaní majú postavenie samostatných účastníkov konania, t. j. jedná sa o samostatné spoločenstvo účastníkov konania a nie spoločenstvo nerozlučné. Súd prvej inštancie nemal žiadne pochybnosti o tom, čo je predmetom konania, keďže identifikácia vyplývala z priloženého geometrického plánu. Súd prvej inštancie dôvodil, že keďže žalovaný 2/ si odvodzoval vlastnícke právo na základe prevodov uskutočnených od žalovaného 1/, tak ani žalovaný 2/ nemohol nadobudnúť vlastnícke právo a to vzhľadom na zásadu, v zmysle ktorej nikto nemôže nadobudnúť viac práv než sám má. Uzavrel, že pred vykonaním inkriminovaného zápisu zmeny vlastníctva pozemkov (na základe osvedčenia vydržania notárskymi zápisnicami) svedčilo vlastníctvo sporných pozemkov práve žalobcovi 2/, čo nakoniec nerozporovali ani žalovaní a vyplýva to aj zo zoznamu poľnohospodárskych nehnuteľností v k. ú. B. konfiškovaných podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR zo 17. októbra 1958. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 28. októbra 2021 sp. zn. 7Co/207/2019 I. odvolanie žalovaného 1/ voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol, II. odvolanie žalovaného 2/ voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol, III. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, že určil, že žalobkyňa 2/ je vlastníkom nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor pre k. ú. B., obec I. -m. č. B., okres I. U. nasledovne: pozemok KN C parc. č. XXXX/X o výmere 183 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pozemok KN C parc. č. XXXX/X o výmere 310 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 317 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pozemok KN C parc. č. XXXX/X o výmere 2988 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 1780 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 1145 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 3418 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 3912 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/X o výmere 456 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pozemok KN C parc. č. XXXX/X o výmere 131 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/X o výmere 686 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/X o výmere 2439 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 143 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 9 m², druh pozemku vinica, pozemok KN C parc. č. XXXX/XX o výmere 4 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie a vo zvyšku žalobu žalobkyne 2/ zamietol, IV. rozsudok súdu

prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu 1/ zamietol, V. žalovanému 1/ priznal proti žalobcovi 1/ nárok na plnú náhradu trov konania, VI. žalovanému 2/ priznal proti žalobcovi 1/ nárok na plnú náhradu trov konania, VII. žalovanému 1/ priznal proti žalobkyni 2/ nárok na plnú náhradu trov konania a VIII. žalobkyni 2/ a žalovanému 2/ právo na náhradu trov konania nepriznal.

2.1. V rozhodnutí uviedol, že v danom prípade, keď žalovaný 1/ ako vlastník nehnuteľností (ich častí označených dielmi podľa Geometrického plánu č. 117/99) uvedených iba vo výroku I. (zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. B.) a žalovaný 2/ ako vlastník nehnuteľností uvedených iba vo výroku II. (zapísaný na LV č. XXXX pre k. ú. B.Í.) napadli odvolaním rozsudok aj v rozsahu, ktorým bolo určené vlastnícke právo druhého žalovaného, možno konštatovať, že napadnutý rozsudok nebol vydaný v danom rozsahu v neprospech žalovaného 1/ a žalovaného 2/, t. j. odvolanie nebolo podané oprávnenou osobou.

2.2. Odvolacie námietky žalovaných smerujúce k nepreukázaniu „naliehavosti“ právneho záujmu žalobcov, keď notárske zápisnice NZ 205/99 a NZ 206/99 obsahujúce osvedčenie o vyhlásení žalovaného 1/ o nadobudnutí vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam na základe vydržania boli spísané v roku 1999 a k uplatneniu práva žalobkyne 2/ určovacou žalobou na súde došlo až pripustením jej vstupu v r. 2019 v priebehu 19. roku sporu a zároveň, že možnosť domáhať sa svojho vlastníckeho práva existovala od účinnosti konfiškačných predpisov z roku 1945, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné s poukazom na charakter vlastníckeho práva ako práva absolútneho, ktoré pôsobí erga omnes (voči všetkým) a je nepremlčateľné.

2.3. Z obsahu spisu a zopakovaného dokazovania v odvolacom konaní vyplývalo, že žalobcovia v konaní predložili PK vložky s vyznačením konfiškácie na základe dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. (ďalej aj „DPR“) a konfiškačné listiny (v spojení s Geometrickým plánom č. 117/99 a identifikáciami) PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti o. i. parc. č. XXXX/XX a X parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1811/a/1946 na meno O. P. zo dňa 06. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1309/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka O. P. podľa DPR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX a parc. č. XXXX, v súčasnosti o. i. parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1904/a/1946 na meno O. S., č. 1904/b/1946 na meno D. S., č. 1904/c/1946 na meno G. S. a č. 1904/d/1946 na meno D. S. zo dňa 18. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1301/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka D. S. podľa DPR, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XX, p.č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, List čd. 1391/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka Q. P. podľa DPR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/ a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 1/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1749/a/I/196 na meno U. B. zo dňa 05. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1261/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka U. B. podľa DPR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX a parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, List čd. 1349/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka C. a W. K. podľa DPR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1887/1946 na meno W. S. zo dňa 18. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1323/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka W. S. podľa DPR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1864/a/1946 na meno L. Z. a č. 1864/b/1946 na meno W. Z. zo dňa 17. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1328/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka L. Z. podľa DPR, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX, parc. č. XXXX a parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, parc. č. XXXX/X (nie je na LV žalovaných), List čd. 1337/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka D. D. podľa DPR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX/X, v súčasnosti parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1750/a-I/1946 na meno A. B. zo dňa 05. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1320/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka S. W. podľa DPR,

PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX a parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1834/a/1946-I na meno U. A. a č. 1834/b/1946-I na meno O. A. zo dňa 06. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1351/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka U. A. podľa DPR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX a parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1894/a/1946 na meno W. S., č. 1894/b/1946 na meno O. S., č. 1894/c/1946 na meno W. S. a č. 1894/d/1946 na meno O. S. zo dňa 18. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1269/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka S. W. podľa DPR, v 1, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1847/1946 na meno D. E. zo dňa 17. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1331/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka D. E. podľa DPR, PK vložka č. XX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1770/a/I/1946 na meno W. M. a č. 1770/b/I/1946 na meno A. M. zo dňa 05. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1313/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka M. W. podľa DPR, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1824/a/1946 na meno O. P. a č. 1824/b/1946 na meno A. P. zo dňa 06. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, List čd. 1305/49 - vyznačenie konfiškovaného majetku vlastníka O. P. podľa DPR. Žalobcovia v konaní predložili konfiškačné rozhodnutia vydané podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, vo vzťahu k vlastníkom nehnuteľností zapísaným (v spojení s Geometrickým plán a identifikáciami) v: PK vložka č. XX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1792/b/1946 na meno A. O. zo dňa 05. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, PK vložka č. XX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX (nie je na LV žalovaných), parc. č. XXXX/X (nie je na LV žalovaných), parc. č. XXXX/XX (nie je na LV žalovaných), parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1912/a/I/1946 na meno W. S. zo dňa 18. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, PK vložka č. XX - pôvodne parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, v súčasnosti parc. č. XXXX/X (nie je na LV žalovaných), parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1748/I/1946 na meno X. I. a č. 1748/b/1946 na meno A. I. zo dňa 05. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX/X, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1919/a/1946 na meno O. Š., č. 1919/b/1946 na meno O. Š., č. 1919/c/1946 na meno X. Š. a č. 1919/d/1946 na meno D. Š. zo dňa 18. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1831/a-I/1946 na meno F. A. a č. 1831/b-I/1946 na meno A. A. zo dňa 06. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1855/b/1946 na meno I. L., č. 1855/c/1946 na meno X. L. a č. 1855/d/1946 na meno W. L. zo dňa 17. 09. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX/X, v súčasnosti parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, Konfiškačné rozhodnutie č. 1950/I/1946 na meno X. S., č. 1950/c-I/1946 na meno W. S. zo dňa 17. 10. 1946 podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia preukázali, že došlo ku konfiškácii majetku osôb nemeckej národnosti, vo vzťahu ku ktorým predložili konfiškačné rozhodnutia ku dňu 30. 10. 1945. Tvrdenia žalovaných o prípadných vadách v konfiškačnom konaní vydaného rozhodnutia vyhodnotil ako nespôsobilé účinky konfiškácie spochybniť, lebo právnym titulom prechodu vlastníckeho práva tu nebol právny akt, ale dekrét samotný. Podľa názoru odvolacieho súdu v prípadoch, ako je tento, je v záujme spravodlivého rozhodovania uplatňovanie všeobecného princípu, že extenzívnym prístupom nemožno spochybniť či otvárať záležitosti, ktoré pred mnohými desaťročiami založili právne vzťahy. V sporoch, v ktorých časový odstup od rozhodných skutočností podstatne prekračuje i vydržacie lehoty alebo lehoty skartačné, je požiadavka preukazovať existenciu právnych úkonov (rozhodnutí) nepatričná, lebo aj tu v pochybnostiach platí zásada prezumpcie ich správnosti. Uzavrel, že všetok majetok zapísaný vo vyššie

uvedených PK vložkách pre k. ú. B., pôvodne vo vlastníctve tam zapísaných osôb, bol skonfiškovaný, v dôsledku čoho nadobudol vlastníctvo Československý štát.

2.4. Vo vzťahu k ostatným sporným pozemkom skonštatoval, že konfiškačné rozhodnutia ani PK vložky s vyznačením konfiškácie (akékoľvek dokumenty preukazujúce konfiškáciu) neboli žalobcami predložené vo vzťahu k vlastníkom nehnuteľností zapísaným (v spojení s Geometrickým plán a identifikáciami) v: PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX a parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 1/ a parc. č. XXXX, parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/, PK vložka č. XXX - pôvodne parc. č. XXXX/X, v súčasnosti parc. č. XXXX/X m2 vo vlastníctve žalovaného 2/, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX/X, v súčasnosti parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX vo vlastníctve žalovaného 2/, PK vložka č. XXXX - pôvodne parc. č. XXXX, v súčasnosti parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X vo vlastníctve žalovaného 2/. Prisvedčil odvolacej námietke žalovaných, že ku konfiškácii parc. č. XXXX (diel 97) a parc. č. XXXX (diel 102) v PK vložke XXXX, bola konfiškácia vyznačená k spoluvlastníckemu podielu o veľkosti 1/2, nie v celosti.

2.5. K námietke žalobcov v priebehu konania, že aj keby predmetné pozemky neboli predmetom konfiškácie, tak vlastníctvo by svedčalo štátu titulom derelikcie, keďže pozemky boli opustené, odvolací súd uviedol, že ani v prípade dôkaznej núdze ohľadne predloženia konfiškačných dokladov, na odsune a nedobrovoľnom opustení pozemkov ich pôvodnými vlastníkmi nemôže žalobca následne založiť argumentáciu o slobodnej vôli pôvodných vlastníkov opustiť vec. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaných, že Geometrický plán č. 117/99 ako príloha rozsudku nie je relevantná listina na akýkoľvek zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností z dôvodu, že údaje v ňom uvedené sú v rozpore s aktuálnymi údajmi zapísanými v katastri nehnuteľností a jednotlivé diely, vo vzťahu ku ktorým súd prvej inštancie určil vlastnícke právo žalobkyne 2/ sú neaktuálne a nesprávne údaje, tieto sú súčasťou parciel registra C zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. B. a LV č. XXXX pre k. ú. B. Odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa 2/ v konaní, nepredložením konfiškačných rozhodnutí ani iných dôkazov, preukazujúcich nadovšetky pochybnosti nadobudnutie nehnuteľností štátom, nepreukázala svoje vlastníctvo k dielom - diel 39, 49 z PKV XXX (ako súčasť parc. č. XXXX/X, diel 44, 50 z PKV XXX a diel 72 z PKV XXXX (ako súčasť parc. č. XXXX/XX), diel 106 z PKV XXX a diel 108 z PKV XXXX (ako súčasť parc. č. XXXX/XX), diel 105 z PKV XXX a diel 109 z PKV XXXX (ako súčasť parc. č. XXXX/X), diel 97 a 102 v 1/2 z PKV XXXX, diel 101 z PKV XXX, diel 104 z PKV XXX, diel 110 z PKV XXXX (ako súčasť parc. č. XXXX/X), diel 71 z PKV XXXX, diel 84 z PKV XXXX (ako súčasť parc. č. XXXX/X), diel 41, 43, 140, 48 z PKV XXX (ako súčasť parc. č. XXXX), diel 38, 42, 47 z PKV XXX (ako súčasť parc. č. XXXX/X), diel 45 z PKV XXX, diel 73 z PKV XXXX (ako súčasť parc. č. XXXX/XX), diel 85 z PKV XXXX (ako súčasť parc. č. XXXX/XX), diel 40 z PKV XXX (ako súčasť parc. č. XXXX/XX) a odvolací súd žalobu žalobkyne 2/ v tomto rozsahu zamietol.

2.6. Odvolací súd mal za to, že k ďalším dielom, ku ktorým žalobkyňa 2/ síce preukázala svoje vlastnícke právo, ale tieto tvoria a sú v súčasnosti súčasťou pozemkov registra C na LV č. XXX pre k. ú. B. vo vlastníctve žalovaného 1/ a na LV č. XXXX pre k. ú. B. vo vlastníctve žalovaného 2/, kde časť týchto pozemkov registra C je tvorená aj dielmi bez preukázania vlastníctva žalobkyne 2/ alebo dielmi, ktoré neboli predmetom žaloby a nie je tak možné uzavrieť, že žalobkyňa 2/ preukázala svoje vlastnícke právo ku všetkým dielom, ktoré tvoria súčasné pozemky parcely registra C a za daných okolností je ich označenie iba dielmi bez identifikácie geometrickým plánom (odčlenenia časti pozemku) neurčité a nevykonateľné.

2.7. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam, kde žalobkyňa 2/ preukázala prechod vlastníctva na štát titulom konfiškácie sa odvolací súd zaoberal správnosťou osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva žalovaným 1/ spísaného notárskym úradom JUDr. Miloslava Kováča v notárskej zápisnici Nz 205/99 a Nz 206/99 a zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 1/ nepreukázal naplnenie

predpokladov vydržania, nakoľko jeho právny predchodca (L. X. S..) nesplnil zákonom stanovenú vydržaciú lehotu a v konaní nebola preukázaná ani jeho dobromyseľnosť v tom, že pozemky užíva ako vlastné, nakoľko z vyhlásenia žalovaného 1/ v notárskej zápisnici nevyplývajú žiadne právne významné skutočnosti, od ktorých bolo možné odvodiť existenciu oprávnenej držby predmetných nehnuteľností. Dospel k záveru, že skutočnosť, že jeho otec L. X. S.. po návrate domov po prepustení z armády v roku 1943 vstúpil do užívania nehnuteľností nachádzajúcich sa v extraviláne obce B. a dané pozemky si mal prenajať za účelom poľnohospodárskej výroby, akúkoľvek jeho dobromyseľnosť vylučujú, z dôvodu ktorého nebola preukázaná ani existencia domnelého (putatívneho) titulu nadobudnutia vlastníctva, teda skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu. Bolo nutné stotožniť sa aj so záverom prvoinštančného súdu, že vo vzťahu k pozemkom, ku ktorým titulom konfiškácie po pôvodných odsunutých vlastníkoch prešlo vlastnícke právo na Československý štát, nemohlo prosté odovzdanie pozemkov odsunutými Nemcami (poslednými pozemnoknižnými vlastníkmi) a ich následné užívanie právnym predchodcom žalovaného 1/ založiť dobrú vieru právneho predchodcu žalovaného 1/, právny predchodca žalovaného 1/ nemohol ani za daných okolností nadobudnúť presvedčenie, že mu vec patrí a že ich užíva ako vlastné. Je potrebné prisvedčiť aj tomu, že absenciu dobrej viery preukazuje aj vyhlásenie sestry právneho predchodcu žalovaného 1/, W. L., z ktorého vyplynulo, že za sporné pozemky sa platilo nájomné Čsl. štátu, ktorá okolnosť svedčí o vedomosti žalovaného 1/ a aj jeho právneho predchodcu o tom, že mu pozemky nepatria, pretože platili za ich užívanie nájomné. V danom prípade u žalovaného 1/ ani u jeho právneho predchodcu nejde (a nemôže) ísť o ospravedlniteľný omyl. Vzhľadom na to posúdil ako absolútne neplatný právny úkon osvedčený v notárskej zápisnici Nz 205/99 a Nz 206/99. Keďže právny predchodca žalovaného 1/ mohol pozemky užívať, resp. ich mať v nájme iba od roku 1943, avšak len do šesťdesiatych rokov, kedy ich začalo užívať Poľnohospodárske družstvo Karlova Ves - B., právny predchodca žalovaného 1/, žalovaný 1/ ani žalovaný 2/ v žiadnom prípade objektívne dobromyseľný byť nemohol, nakoľko sa vlastníkom daných pozemkov stal dňom povolenia vkladu vlastníckeho práva v roku 2002, kedy bolo vylúčené, aby nemal vedomosť o právnych krokoch žalobcu 1/, ktorými od roku 2000 namietal neoprávnenosť vydržania nehnuteľností žalovaným 1/. Vo vzťahu k posudzovaniu dobromyseľnosti žalovaného 2/ pri posudzovaní možnosti nadobudnutia sporných pozemkov (pôvodne) od žalovaného 1/ a STAVOINDUSTRIA INVEST ako od nevlastníka poukázal odvolací súd na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 510/2016 a na uznesenie NS SR sp. zn. 1VObd/2/2020. O nároku na náhradu trov celého konania (prvoinštančného ako aj odvolacieho) rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu vo výrokoch III., VII. a VIII. podala dovolanie žalobkyňa 2/, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietala nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý nedostatočne odôvodnil otázku prechodu vlastníckeho práva na štát konfiškačným rozhodnutím, právne nezdôvodnil zamietnutie žaloby vo vzťahu k nehnuteľnostiam, pri ktorých došlo k zmene údajov evidovaných v katastri nehnuteľností počas súdneho konania a namietala formalistické posudzovanie náležitostí petitu, v dôsledku ktorého napriek konštatovaniu neexistencie vlastníckeho titulov žalovaných rozhodol tak, že žalovaní sú naďalej evidovaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci. Namietala, že odvolací súd právne nezdôvodnil zamietnutie žaloby vo vzťahu k nehnuteľnostiam, pri ktorých došlo k zmene údajov evidovaných v katastri nehnuteľností počas súdneho konania, ale iba konštatoval bez bližšieho vysvetlenia či odkazu na zákonné ustanovenie svoj právny názor, že geometrický plán č. 117/99 nie je relevantnou listinou pre rozpor so súčasnými údajmi zapísanými v katastri nehnuteľností. Odvolací súd neuviedol, či tieto skutočnosti spôsobujú neurčitosť alebo nevykonateľnosť rozsudku a ani z akých dôvodov takéto určenie podľa súdu nie je dostačujúce, najmä keď boli predložené PKV. Ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v otázke prechodu vlastníckeho práva na štát konfiškačným rozhodnutím. Mala za to, že skutočnosť, že nehnuteľnosti boli konfiškované a že boli splnené predpoklady konfiškácie (v minulosti vlastnené osobami nemeckej národnosti) preukazuje Zoznam poľnohospodárskych nehnuteľností v kat. území B.Í. /úsek B./, konfiškovaných podľa nar. č. 104/1945/ Zb. SNR v držbe a úžitku JRD Karlova Ves - B. vyhotovený 17. októbra 1958 s odtlačkom pečiatky Ústredného národného výboru, pričom v tomto zozname sú uvedené i parcely č. XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX a XXXX v celej ich výmere. Bola názoru, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď vo vzťahu k týmto parcelám neaplikoval § 1 ods. 1 písm. a) nariadenia č.

104/1945 Sb. N. SNR z 23. augusta 1945 a mal právne posúdiť skutkové okolnosti tak, že ku konfiškácii majetku došlo. Uviedla, že skutočnosť, že zápis v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX sa týka len spoluvlastníckeho podielu 1 k celku automaticky neznamená, že neboli konfiškované všetky parcely v uvedenej PKV a rovnako absencia zápisov v PKV vložkách či konfiškačných rozhodnutí automaticky neznamená, že pozemky neboli konfiškované, nakoľko podľa pozemkovoknižného poriadku (nariadenie ministra spravodlivosti č. 222/1855 r. z. z 15. decembra 1855) nadobudnutie vlastníckeho práva štátu z titulu konfiškácie bolo tzv. mimopozemkovoknižným nadobudnutím, pri ktorom zápis do pozemkovej knihy nemal konštitutívnu povahu a prechod vlastníckeho práva nastával priamo zo zákona. Ďalej uviedla, že vyhotovenie rozhodnutia o konfiškácii nie je podmienkou ani predpokladom konfiškácie, keď ku konfiškácii dochádzalo priamo zo zákona bez potreby ďalších úkonov či rozhodnutí a v zmysle dikcie § 1 ods. 1 nar. č. 104/1945 Sb. n. nastala konfiškácia ex lege a súčasne ex tunc v spojení s § 27 nariadenia. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/52/1997. Doplnila, že podľa uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/12/2014 sa v prípade spochybňovania konfiškácie presúva dôkazné bremeno na vlastníka, ktorý ju spochybňuje a preto v prejednávanej spore došlo k presunu dôkazného bremena na žalovaných, ktorí konfiškáciu spochybňujú. Konštatovala, že odvolací súd vzhľadom na to, že nesprávne právne posúdil povinnosť uniesť bremeno dôkazu rozhodol nesprávne vo veci samej v časti zamietnutia žalobného návrhu, keď posudzoval vydržanie len vo vzťahu k tým nehnuteľnostiam, ku ktorým bolo predložené konfiškačné rozhodnutie alebo zápis konfiškácie v PKV. Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, že geometrický plán č. 117/99, ktorý je prílohou napadnutého rozsudku, nie je relevantný na zápis do katastra nehnuteľností a bola názoru, že náležitou požiadavkou vymedzenia petitu je určenie nehnuteľností nezameniteľným spôsobom a nie ich vymedzenie výslovne všetkými a aktuálnymi údajmi uvedenými v katastri nehnuteľností, najmä keď k zmene došlo počas súdneho konania. Vytýkala odvolaciemu súdu, že zdôvodnil nemožnosť použitia geometrického plánu vo výroku rozhodnutia zmenou zápisu v druhu registri nehnuteľností (z E-KN do C-KN) a bola názoru, že prebiehajúci proces nemôže byť dôvodom na zamietnutie žaloby o určenie vlastníckeho práva. Bola názoru, že zo strany odvolacieho súdu išlo o formalistické posúdenie bez materiálneho posúdenia vymedzenia žalovaných nehnuteľností. Ďalej bola názoru, že nehnuteľnosti a diely nehnuteľností boli vymedzené dostatočne určito v geometrickom pláne a PKV vložkách, keď aj odvolací súd jednotlivé diely s PKV vložkami stotožnil a navyše jednotlivé PKV vložky stotožnil so súčasným zápisom v katastri nehnuteľností. Na podporu svojho tvrdenia poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/122/2011. Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, že nehnuteľnosti musia byť výhradne označené aktuálnymi údajmi uvedenými v katastri nehnuteľností v čase vydania rozhodnutia ako predpoklad úspechu žaloby, keď mala za to, že predpokladom je len nezameniteľné vymedzenie nehnuteľností. Poukázala na skutočnosť, že údaje k žalovaným nehnuteľnostiam boli súdom identifikované s jednotlivými PKV vložkami a teda bol predmet sporu vymedzený dostatočne na to, aby súd žalobe vyhovel, resp. ju nezamietol pre nedostatky identifikácie žalovaných nehnuteľností. Mala za to, že odvolací súd nevysvetlil, prečo geometrický plán ako súčasť súdneho rozhodnutia, ktorým sa zapisuje vlastnícke právo do katastra nehnuteľností záznamom nie je dostačujúci aj vzhľadom na to, že záznam má deklaratórnu povahu a na súdne rozhodnutia sa nevzťahujú požiadavky kladené na vkladuschopné listiny. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhla odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu vo výrokoch III. a VII. podal dovolanie i žalovaný 2/, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal porušenie § 382 CSP, keď odvolací súd rozhodol podľa nariadenia ministra spravodlivosti č. 222/1855 r. z. (Uhorský PK poriadok), ktorý právny predpis pri doterajšom rozhodovaní nebol v spore použitý a bol pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúci. Ďalej namietal, že odvolací súd rozhodol o údajnej výnimke z intabulačného princípu platného do roku 1951 bez toho, aby vykonal dokazovanie tohto právneho predpisu, nakoľko Uhorský PK poriadok nie je publikovaný v Zbierke zákonov, ani v inej zbierke tvoriacej súčasť platného poriadku. Nie je dostupný v systéme právnych predpisov ASPI, ani nie je dostupný v žiadnom internetovom vyhľadávači a z týchto dôvodov týmto historickým právnym predpisom nemohli strany sporu pred rozhodnutím súdu disponovať, ani ho poznať. Vytýkal odvolaciemu súdu, že vo svojom rozhodnutí dôvodil, že geometrický plán č. 111/99 nie je relevantná

listina na akýkoľvek zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a jednotlivé diely sú neaktuálne a nesprávne údaje a následne konštatoval, že podľa geometrického plánu č. 117/99 je možné dovodiť, že parcely uvedené pod písm. a) až bb) bodu 52. napadnutého rozsudku sú tvorené tam konkrétnymi parcelami alebo časťami pôvodných PK parcel, pričom uviedol, ktoré parcely alebo ich časti prešli údajne na štát titulom konfiškácie a následne bez akéhokoľvek odkazu na GP alebo iný platný technický podklad rozsudok zmenil. Dovolateľ poukázal na fakt, že parcely uvedené súdom v bode 52. napadnutého rozsudku nezodpovedajú (ani číselne, ani svojou výmerou) parcelám uvedeným v napadnutom výroku. Poukázal na vlastné odmietnutie GP odvolacím súdom a namietol, že odvolací súd ničím vo svojom rozhodnutí nestanovil, na základe čoho dovodil, že sporné nehnuteľnosti zodpovedajú konfiškovaným nehnuteľnostiam uvedených v príslušných PK vložkách. Ďalej namietal, že odvolací súd vykonal vlastnú spätnú identifikáciu parcel neprípustným spôsobom, keď spätnú identifikáciu bolo možné ako listinný dôkaz vykonať iba novým geometrickým plánom alebo spätnou identifikáciou parcel, teda tými listinnými dôkazmi, ktoré vykonala na to určená odborne spôsobilá osoba, pričom za takú nie je možné považovať súd. Bol názoru, že odvolací súd procesným postupom úplnej absencie zistenia, že rozhoduje o žalobe v prospech tretej osoby porušil dovolateľovi patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

4.1. Za otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli doposiaľ riešené označil otázky a) vzťahoval sa intabulačný princíp platný do roku 1951 na konfiškačné rozhodnutia vydané podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR, b) bolo nadobudnutie vlastníckeho práva štátu z titulu konfiškácie na základe nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR tzv. mimopozemkovo - knižným nadobudnutím podľa nariadenia ministra spravodlivosti č. 222/1855 r. z. z 15. decembra 1855. Bol názoru, že intabulačný princíp platný do roku 1951 sa vzťahoval na konfiškačné rozhodnutia vydané podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR a nadobudnutie vlastníckeho práva štátu z titulu konfiškácie nebolo mimopozemkovo - knižným nadobudnutím podľa nariadenia ministra spravodlivosti č. 222/1855 r. z. z 15. decembra 1855. Namietal, že do 1. januára 1951 platila právna úprava, ktorá vychádzala z toho, že k vzniku, zmene alebo zániku vlastníckeho práva nehnuteľných vecí dochádzalo intabuláciou a preto konfiškačné listiny predložené v spore je potrebné považovať za verejné listiny, ktoré mali byť riadne vložené do pozemkovej knihy. Konštatoval, že zákon č. 90/1947 Sb. upravoval pozemkovo-knižný poriadok vo vzťahu k pridelenému majetku, ktorý bol konfiškovaný na základe zákonov uvedených v § 1 a tento zákon neupravoval ani nemenil Uhorský PK poriadok (v rozsahu údajne stanovenej výnimky z intabulačného princípu v prípade konfiškácie), ako to arbitrárne uviedol odvolací súd.

4.2. Za ďalšiu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola doposiaľ riešená považoval otázku, či pokiaľ je vydaná konfiškačná listina podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR na majetok osoby, ktorá je spoluvlastníkom pozemku, prechádza vlastníctvo k celému pozemku bez ďalšieho na štát. Zastával názor, že pokiaľ žalobca 1/ predložil konfiškačné listiny, z ktorých vyplýva, že konfiškácia sa týkala majetku iba spoluvlastníka pôvodnej pozemkovo-knižnej vložky, nemal súd právny dôvod rozhodnúť, že konfiškovaná bola celá dotknutá pozemkovo-knižná parcela.

4.3. Za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola doposiaľ riešená považoval i otázku, či preukázala žalobkyňa 2/ aktívnu vecnú legitímáciu v spore, keď o zmenu žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podal v prospech žalobkyne 2/ žalobca 1/ a je žaloba v prospech tretieho prípustná v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pokiaľ sa tretia osoba môže domáhať svojho práva na súde vlastnou žalobou. Mal za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu 2, keď žalobkyňa 2/ mala možnosť účinne sa domáhať svojho práva pred súdom a jej nečinnosť nemôže byť na škodu žalovaného 2/ a nemôže požívať súdnu ochranu. Napokon za otázky zásadného právneho významu považoval otázky a) je pre platnosť notárskej zápisnice o vydržaní nehnuteľnosti právne podstatné určiť začiatok plynutia vydržacej lehoty a b) je pre platnosť notárskej zápisnice právne podstatné určenie, že najmenej 10 rokov pred jej spísaním mal vydržiteľ nehnuteľnosť v dobromyseľnej držbe. Bol názoru, že odvolací súd posúdil absolútnu

neplatnosť notárskej zápisnice nesprávne, keď neprihliadol na časový aspekt a právne povedomie žalovaného 1/. Namietal, že odvolací súd sa nezaoberal tvrdenou skutočnosťou, že žalovaný 1/ užíval sporné nehnuteľnosti od roku 1964, kedy jeho otec odišiel na penziu. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne 2/ namietal, že žalobkyňa 2/ nie je riadne zastúpená v dovolacom konaní právnym zástupcom Slovenský pozemkový fond ju môže zastupovať iba čiastočne pri žalovaných pozemkoch - poľnohospodárskej pôde. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

6. Žalobca 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného 2/ uviedol, že použitie Uhorského PK poriadku bolo len okrajové a zásadným právnym predpisom rozhodujúcim pre posúdenie právnej otázky bolo Nariadenie. Zastával názor, že zápis v PKV týkajúci sa 1 k celku neznamená, že neboli konfiškované aj ostatné podiely v PKV a absencia zápisov v PKV a konfiškačných rozhodnutí automaticky neznamená, že sporné pozemky neboli konfiškované. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ ako nedôvodné zamietol.

7. Žalovaný 2/ k dovolaniu žalobkyne 2/ uviedol, že žalobkyňa 2/ formuluje dovolanie ako ďalšie odvolanie, v ktorom uvádza výlučne nesprávne právne posúdenie sporu odvolacím súdom. Namietal prípustnosť dovolania podľa tvrdenej vady konania, keď údajné vady sú prima facie otázkami skutkovými. Namietal, že bez konfiškačných rozhodnutí a pozemkovoknižných vložiek s vyznačením konfiškácie nie je možné objektívne určiť, kto a v akom rozsahu podlieha konfiškácii. Napokon namietal, že pokiaľ odvolací súd sám vykonal spätnú identifikáciu sporných parciel registra C, (uvedených vo výroku III., v ktorom priznal vlastnícke právo žalobkyni 2/) s pôvodnými parcelami, posúdil diely a výmery a to bez technického podkladu, t. j. aktuálneho GP, dopustil sa tým zásadného excusu zo svojej právomoci v neprospech žalovaného 2/. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne 2 odmietol, resp. zamietol.

8. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

9. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti, resp. vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 a 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

11. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

K dovolaniu žalobkyne 2/

15. Žalobkyňa 2/ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a s tým spojenú jeho nepreskúmateľnosť, resp. arbitrárnosť. Namietala, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil otázku prechodu vlastníckeho práva na štát konfiškačným rozhodnutím, právne nezdôvodnil zamietnutie žaloby vo vzťahu k nehnuteľnostiam, pri ktorých došlo k zmene údajov evidovaných v katastri nehnuteľností počas súdneho konania, ale iba konštatoval bez bližšieho vysvetlenia či odkazu na zákonné ustanovenie svoj právny názor, že geometrický plán č. 117/99 nie je relevantnou listinou pre rozpor so súčasnými údajmi zapísanými v katastri nehnuteľností a odvolací súd neuviedol, či tieto skutočnosti spôsobujú neurčitost' alebo nevykonateľnosť rozsudku a ani z akých dôvodov takéto určenie podľa súdu nie je dostačujúce a namietala formalistické posudzovanie náležitostí petitu, v dôsledku ktorého napriek konštatovaniu neexistencie vlastníckeho titulov žalovaných rozhodol tak, že žalovaní sú naďalej evidovaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

17. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom

na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

18. Dovolací súd v tejto súvislosti osobitne zdôrazňuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

19. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť zároveň dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v oprávnom konaní. Právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzí po skutkovej stránke predmet konania a následne podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako interpretoval aplikované ustanovenia a prečo pod ne podriadil zistený skutkový stav. V rozhodnutí súdu musí byť jasne a zrozumiteľne vysvetlený myšlienkový postup súdu vo všetkých - pre posúdenie vecí -významných otázkach. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

20. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

21. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, z hľadiska vyššie definovaných požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia a s tým súvisiace právo na spravodlivý proces, nemôže v kontexte celého súdneho konania obstáť.

22. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Vychádzal pritom z preukázaných skutočností, že z Pozemkovo - knižných vložiek č. I. XX - XXX jednoznačne vyplývalo, že parcely na týchto vložkách boli konfiškované podľa nariadenia č. 108/1945 Zb. a tieto nehnuteľnosti boli na základe konfiškačných rozhodnutí skonfiškované pôvodným, násilne odsunutým pozemkovoknižným vlastníkom „po odsunutých Nemcoch“ a vlastnícke právo k nim prešlo na Československý štát. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že do kolízie sa tak dostali dve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa - žalovaného 1/ a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka - žalobkyne 2/.

23. Po vykonaní dokazovania vyslovil súd prvej inštancie právny záver (viď bod 72. odôvodnenia), v zmysle ktorého ako domnelý titul držby, ktorá mala byť spôsobilou pre vydržanie, sa označovalo odovzdanie pozemkov Nemcami, pričom takéto odovzdanie pozemkov nemohlo založiť dobrú vieru u právneho predchodcu žalovaného 1/, keďže v čase ujatia sa držby, muselo byť právnenému predchodcovi žalovaného 1/ ako roľníkovi jasné, že k zavŕšeniu dobrej viery, bol v tom čase potrebný zápis príslušného súdu do pozemkovej knihy, k čomu však nedošlo. Právny predchodca žalovaných sa teda objektívne nemohol domnievať, že mu pozemky patria, keďže i napriek vojnovým časom bolo vždy nepochybné, že k prevodu vlastníctva je potrebné právoplatné rozhodnutie príslušného súdu. Ak právny predchodca žalovaného 1/ bol v právnom omyle, tak tento právny omyl je neospravedliteľný. O absencii dobrej viery svedčí i vyhlásenie W. L., nevlastnej sestry právneho predchodcu žalovaného 1/ L. X. S., ktorá bola použitá pri spisovaní sporných osvedčení, z ktorých vyplynulo, že za sporné pozemky sa platilo nájomné a to Československému štátu. Už len táto okolnosť sama o sebe svedčí, že žalovaný 1/, ale i právny predchodca žalovaného 1/ mal vedomosť, že mu pozemky nepatria, lebo platil nájomné, a preto nemohol nadobudnúť dobrú vieru, že mu pozemky patria. Konštatoval, že geometrický plán je technickým podkladom pre právne úkony, verejné listiny a iné listiny potvrdzujúce práva k nehnuteľnostiam. Slúži aj ako podklad na vklad a záznam do katastra nehnuteľností. Geometrický plán sa vyhotovuje na základe výsledkov geodetických prác a obsahuje najmä grafické znázornenie nehnuteľnosti pred zmenou a po zmene s uvedením doterajších a nových parcelných čísel, druhov pozemkov, ich výmer a ďalších údajov. Geometrický plán vyhotovuje geodet, ktorý má oprávnenie vykonávať geodetické a kartografické činnosti. Zásady a náležitosti vyhotovenia geometrických plánov, vytyčovania hraníc pozemkov a dokumentácie týchto prác ustanovujú smernice, ktoré vydáva Úrad geodézie, kartografie a katastra SR. Autorizačné overenie geometrického plánu vykonáva autorizovaný geodet a kartograf. Úradné overenie vykonáva katastrálny odbor okresného úradu (pôvodne správa katastra). Pred úradným overením katastrálny odbor preskúma súlad východiskových údajov katastra nehnuteľností uvedených v geometrickom pláne s platnými údajmi katastra ku dňu úradného overenia a skontroluje, či je geometrický plán vyhotovený v súlade s platnými smernicami na vyhotovovanie geometrických plánov. Geometrický plán sa používa ako podklad na právne úkony, keď údaje doterajšieho stavu výkazu výmer sú zhodné s údajmi platných výpisov z katastra nehnuteľností. K zmluve, v ktorej sa pojednáva o právach k nehnuteľnostiam, ktoré vznikli reálnym rozdelením alebo zlúčením nehnuteľností, ako aj k listine o vecnom bremene k časti nehnuteľnosti, treba pripojiť aj geometrický plán. Geodet si pred vyhotovením geometrického plánu od katastrálneho odboru príslušného okresného úradu vyžiada všetky potrebné podklady. Sporné pozemky boli dostatočne identifikované geometrickým plánom. Dospel preto k jasnému záveru, že žalovaní nemali titul, na základe ktorého by nadobudli sporné pozemky a nemohli byť dobromyseľní v tom, že im sporné pozemky patria, nakoľko v konaní chýbalo zo strany žalovaného 1/ preukázanie základných podmienok pre vydržanie, a to oprávnenosť držby a dobromyseľnosť. Uzavrel, že z Pozemko-knižných vložiek č. I. XX - XXX jednoznačne vyplýva, že parcely na týchto vložkách boli konfiškované podľa č. 108/1945 Zb. tieto nehnuteľnosti boli na základe konfiškačných rozhodnutí skonfiškované pôvodným, násilne odsunutým pozemkovoknižným vlastníkom „po odsunutých Nemcoch“ a vlastnícke právo k nim prešlo na Československý štát.

24. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí (v podstatnom) konštatoval, že žalobkyňa 2/ preukázala, že došlo ku konfiškácii majetku osôb nemeckej národnosti, vo vzťahu ku ktorým predložila konfiškačné rozhodnutia (z r. 1946), a to podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR ku dňu 01.03.1945. Zároveň konštatoval, že v prípade majetku osôb, kde žalobkyňa 2/ predložila PK vložky s vyznačením konfiškácie

na základe DPR (vyznačené v PK vložkách na základe listu Oblastnej úradovne OÚ a FNO v Bratislave z r. 1949) žalobcovia preukázali, že došlo ku konfiškácii majetku osôb nemeckej národnosti podľa DPR ku dňu 30. 10. 1945, v dôsledku čoho nadobudol vlastníctvo Československý štát. Odvolací súd mal za to, že vo vzťahu k ostatným sporným pozemkom je z obsahu spisu potrebné skonštatovať, že konfiškačné rozhodnutia ani PK vložky s vyznačením konfiškácie (akékoľvek dokumenty preukazujúce konfiškáciu) neboli žalobcami predložené a nadobudnutie sporných pozemkov podľa názoru odvolacieho súdu nepreukazuje ani zoznam poľnohospodárskych nehnuteľností v k. ú. B. konfiškovaných podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR zo dňa 17. 10. 1958 a v držbe a úžitku JRD Karlova Ves - B. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaných, že Geometrický plán č. 117/99 ako príloha rozsudku nie je relevantná listina na akýkoľvek zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti z dôvodu, že údaje v ňom uvedené sú v rozpore s aktuálnymi údajmi zapísanými v katastri nehnuteľnosti a jednotlivé diely, vo vzťahu ku ktorým súd prvej inštancie určil vlastnícke právo žalobkyne 2/ sú neaktuálne a nesprávne údaje. Dospel k záveru, že nepredložením konfiškačných rozhodnutí ani iných dôkazov, preukazujúcich nado všetky pochybnosti nadobudnutie nehnuteľností štátom, žalobkyňa 2/ nepreukázala svoje vlastníctvo k dielom, ktoré citoval vo svojom rozhodnutí. Uviedol, že nie je možné uzavrieť, že žalobkyňa 2/ preukázala svoje vlastnícke právo ku všetkým dielom, ktoré tvoria súčasne pozemky parcely registra C a za daných okolností je ich označenie iba dielmi bez identifikácie geometrickým plánom (odčlenenia časti pozemku) neurčité a nevykonateľné, a to v rozsahu, ktorý uviedol vo svojom rozhodnutí. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam, kde žalobkyňa 2/ preukázala prechod vlastníctva na štát titulom konfiškácie sa odvolací súd zaoberal správnosťou osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva žalovaným 1/ spísaného notárskym úradom JUDr. Miloslava Kováča v notárskej zápisnici Nz 205/99 dňa 22. júna 1999 a Nz 206/99 dňa 23. júna 1999 a zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 1/ nepreukázal naplnenie predpokladov vydržania a posúdil ako absolútne neplatný právny úkon osvedčený v notárskej zápisnici Nz 205/99 a Nz 206/99 „Vyhlásenie účastníka o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam“, ktorou bolo osvedčené vydržanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalovaným 1/.

25. Uvedené odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v okolnostiach skúmanej veci však nemožno považovať za presvedčivé a poskytujúce zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného odôvodnenia totiž vôbec nie je zjavné, ako sa odvolací súd vysporiadal s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý na vec aplikoval § 1 ods. 1 písm. a) nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR a dospel k záveru, že vlastnícke právo ku všetkým nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu, prešlo na Československý štát. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu taktiež nevyplýva, ako dospel k záveru, že vlastnícke právo na žalobkyňu 2/ mohlo prejsť iba k tým nehnuteľnostiam, ku ktorým predložila PK vložky s vyznačením konfiškácie, keď bez bližšej konkretizácie jeho úvah iba konštatoval, že konfiškačné rozhodnutia ani PK vložky s vyznačením konfiškácie (akékoľvek dokumenty preukazujúce konfiškáciu) neboli žalobcami predložené. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na aplikácii § 1 ods. 1 písm. a) nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, podľa ktorého s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškuje sa pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve osôb nemeckej národnosti, bolo úlohou odvolacieho súdu vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí jasne vysvetliť, prečo sa s týmto názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje a vlastnícke právo žalobkyne 2/ podmieňuje bezvýhradne predložením konfiškačných rozhodnutí. Napriek obsiahlemu odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, k predmetnej otázke sa odvolací súd nevyjadril, keď (ako bolo uvedené vyššie), iba stroho skonštatoval, že konfiškačné rozhodnutia ani PK vložky s vyznačením konfiškácie bez bližšej konkretizácie neboli žalobcami predložené. Dovolací súd napokon uvádza, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zjavné a z ničoho sa nedá ani zistiť, z čoho vyvodil odvolací súd záver o povinnosti predloženia PK vložiek s vyznačením konfiškácie. Nie je zjavné, z čoho odvolací súd vychádzal, keď vyššie uvedené vyžadoval, pretože v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu chýba akékoľvek bližšie odôvodnenie a celkom chýba právne posúdenie. Odvolací súd neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého túto skutočnosť posúdil.

26. Dovolací súd ďalej uvádza, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí podrobne vysvetlil, prečo mal za to, že sporné pozemky boli dostatočne identifikované geometrickým plánom. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že geometrický plán nie je relevantná listina na akýkoľvek zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti z dôvodu, že údaje v ňom uvedené sú v rozpore s aktuálnymi údajmi zapísanými v katastri nehnuteľnosti a jednotlivé diely, vo vzťahu ku ktorým súd prvej inštancie určil vlastnícke právo žalobcu 2/ sú neaktuálne a nesprávne údaje. Je potrebné konštatovať, že toto odôvodnenie odvolacieho súdu pôsobí zmätočne, keď v bodoch 53. až 55. odôvodnenia žalobu zamietol s tým, že podľa Geometrického plánu č. 117/99 žalobkyňa 2/ nepreukázala svoje vlastnícke právo k dielom, ktoré následne uviedol. Je preto nepochybné, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá, z geometrického plánu č. 117/99 vychádzal napriek tomu, že údaje v ňom považoval za neaktuálne a nesprávne. Odvolací súd v tejto súvislosti nevysvetlil, akými úvahami sa spravoval, keď dospel k záveru, že nehnuteľnosti musia byť označené aktuálnymi údajmi uvedenými v katastri nehnuteľností v čase vydania jeho rozhodnutia a nevysvetlil, z akého dôvodu nepostačuje označenie nehnuteľnosti tak, aby ju nebolo možné zameniť s inou nehnuteľnosťou.

27. Dovolací súd poukazuje i na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje znaky zmätočnosti, keď odvolací súd v bodoch 57. až 59. podrobne vysvetlil, z akých dôvodov považuje za absolútne neplatný právny úkon osvedčený v notárskej zápisnici Nz 205/99 dňa 22. 06. 1999 a Nz 206/99 dňa 23. 06. 1999 „Výhlásenie účastníka o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam“, ktorou bolo osvedčené vydržanie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalovaným 1/ a napriek tomu vlastnícke právo žalovaných 1/ a 2/ ponechal a títo sú i v súčasnosti zapísaní ako vlastníci v katastri nehnuteľností. Je teda možné zhrnúť, že napriek tomu, že odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný 1/ nenadobudol vlastnícke právo vydržaním k predmetným pozemkom a notársku zápisnicu považoval za absolútne neplatný právny úkon, žalobu v tejto časti vo vzťahu ku žalobkyni 2/ zamietol. Dovolací súd má za to, že pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nesvedčí ani žalobkyni 2/ a ani žalovaným 1/ a 2/, mal vo svojom rozhodnutí vysvetliť, komu toto vlastnícke právo svedčí. Je potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, ak by išlo o pozemky nezisteného vlastníka, neznamená, že k nim nie je reálne možné usporiadať práva. Uvedené nedostatky preto primáli dovolací súd prisvedčiť tvrdeniu dovolateľky, že rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne vykazuje znaky zmätočnosti a arbitrárnosti.

28. Nad rámec dovolacieho konania v tejto časti dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/337/2006, v ktorom najvyšší súd vyslovil záver, že „k otázke konfiškácie dovolací súd považuje za potrebné zopakovať, že vždy mala povahu verejnoprávnou. Na jej základe štát originálnym spôsobom nadobudol vlastníctvo k veciam osôb ňou postihnutých a to bez ohľadu na intabulačný princíp. Majetok podliehajúci konfiškácii prechádzal na štát priamo zo zákona (ex lege), a dňom účinnosti konfiškačného právneho predpisu (ex tunc); nie však pod podmienkou (sub conditione). Konfiškačné správne rozhodnutia, hoci sa nimi završoval proces konfiškácie, mali len deklaratórny charakter a vykonávací význam. Rozhodnutie konfiškačnej komisie alebo Zboru povereníkov o tom, že podmienky konfiškácie boli v každom prípade splnené, nebolo preto potrebné (najmä v prípadoch, ak u určitej osoby bola podmienka konfiškácie splnená objektívne (osoba vždy bola nemeckej alebo maďarskej národnosti); majetok takejto osoby nepodliehal konfiškácii, ak bolo rozhodnuté o tom, že u nej výnimočne nie sú v zmysle § 1 ods. 4 nar. č. 104/1945 Sb. dané podmienky konfiškácie, prípadne bolo rozhodnuté v zmysle § 3 nar. č. 104/1945 Sb.)“.

29. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že v danom prípade napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno považovať za presvedčivý a z tohto dôvodu za riadne preskúmateľný. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje tieto náležitosti, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces [čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP], pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov; tak

ako tomu bolo v prejednávacom prípade.

30. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobkyne 2/ procesne prípustné podľa § 420 písm. f) CSP a dovolateľka v ňom dôvodne namieta ňou uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože jej týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

K dovolaniu žalovaného 2/

31. Žalovaný 2/ v dovolaní namietal porušenie § 382 CSP, keď odvolací súd rozhodol podľa nariadenia ministra spravodlivosti č. 222/1855 r. z. (Uhorský PK poriadok), ktorý právny predpis pri doterajšom rozhodovaní nebol v spore použitý a ďalej namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami, týkajúcimi sa zmeny žaloby v prospech tretej osoby.

32. Dovolací súd v nadväznosti na žalovaným 2/ predstreté námietky o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, porušujúceho ustanovenie § 382 CSP tým, že vec právne posúdil inak ako súd prvej inštancie pripomína, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj zásada, v zmysle ktorej vydaniu každého meritórneho rozhodnutia súdu musí predchádzať zákonné konanie (fair proces), t. j. taký postup súdu, v ktorom je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok strane procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim. Ide o procesné práva, ktoré môže strana uplatniť nielen v konaní na súde prvej inštancie, ale aj v odvolacom konaní. Realizácia týchto práv v odvolacom konaní je však znemožnená, ak odvolací súd svoje rozhodnutie založí na právnych záveroch vychádzajúcich zo skutočností, s ktorými sa prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí osobitne nezaoberal a ku ktorým sa neúspešný žalovaný nevyjadroval, pretože k tomu nemal dôvod.

33. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné (por. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/1/2018). Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 33/2011 konštatoval, že pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníkov konania v zmysle § 213 ods. 2 OSP (teraz § 382 CSP), aby sa vyjadrili k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) OSP (teraz § 420 písm. f) CSP). Súčasne podľa recentnej judikatúry platí, že nejde o postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 382 CSP, ak bez výzvy stranám sporu použije vo svojom rozhodnutí iné ustanovenie právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu (R 48/2020).

34. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a spor právne posúdil podľa § 1 ods. 1 písm. a) nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. SNR. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie vyvodil záver, že v prejednávacom spore je potrebné spor posúdiť podľa nariadenie ministra spravodlivosti č. 222/1855 r. z. zo dňa 15.12.1855 (Uhorský PK poriadok) a následne na spor aplikoval § 2 nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR. Odvolací súd však neoboznámil strany s právnym posúdením sporu podľa nariadenia ministra spravodlivosti č. 222/1855 a nedal im príležitosť sa k tomuto názoru vyjadriť. Strany tak nevedeli, že odvolací súd bude na vec nazerať inak a nemohli tomu prispôsobiť svoje právne a skutkové námietky. Výzva odvolacieho súdu podľa § 382 CSP je potrebná vždy, keď odvolací súd dospeje k záveru, že nárok treba posúdiť podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia za súčasného splnenia podmienky, že toto iné

zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

35. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 33/2011 konštatoval, že pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníkov konania v zmysle § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“; odo dňa účinnosti CSP § 382 CSP), aby sa vyjadrili k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.

36. K dovolacej námietke žalovaného 2/, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami, týkajúcimi sa zmeny žaloby v prospech tretej osoby dovolací súd uvádza, že (ako bolo uvedené vyššie bod 20.) odvolací súd sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery.

37. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca SPF v návrhu z 25. augusta 2010 a z 19. novembra 2010 žiadal postupom podľa § 92 ods. 1 OSP o pripustenie vstupu ďalšieho účastníka na strane žalobcu do konania, a to štát v zastúpení SPF a o zmenu žalobného petitu, v ktorom sa SPF dožadoval určenia správy a SR v zastúpení SPF určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v podaní, bez vyjadrenia súhlasu SR v zast. SPF so svojim vstupom do konania) navrhol pôvodný jediný žalobca opakovane vstup ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu (SR v zastúpení SPF) podľa § 79 CSP, pričom tento subjekt podaním z 27. marca 2018 so vstupom do konania súhlasil. Následne navrhol pôvodný jediný žalobca zmenu žaloby podaním zo 17. januára 2019. Súd prvej inštancie o oboch návrhoch žalobcu rozhodol uznesením č. k. 4C/110/2000 - 1201 z 22. januára 2019, právoplatným 28. januára 2019 tak, že vyhovel návrhu žalobcu, aby do konania pristúpil ďalší žalobca: Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond (ako žalobkyňa 2/) a pripustil zmenu žaloby v zmysle návrhu žalobcu tak, že žalobca 1/ sa domáha určenia, že žalobkyňa 2/ je vlastníkom tam označených nehnuteľností, ku ktorým správu vykonáva žalobca 1/ (pod bodmi A.I a A.II) a žalobkyňa 2/ sa domáha určenia, že je vlastníkom tam označených nehnuteľností (pod bodmi B.I a B.II). Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný 2/ vo svojom odvolaní proti rozsudku odvolacieho súdu namietal, že zmenu žaloby nenavrhovala žalobkyňa 2/, nežiadala, aby súd určil, že v návrhu na zmenu žaloby uvedené nehnuteľnosti patria do jej vlastníctva, ale túto zmenu žaloby navrhol žalobca 1/, ako keby o zmenu žaloby žiadal sám. Zároveň namietal, že žalobkyňa 2/ konala vo vlastnom mene a neudelila žalobcovi 1/ splnomocnenie za jej zastupovanie.

38. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

39. Dovolací súd dospel k záveru, že táto dovolacia námietka žalovaného 2/ je dôvodná, keď odvolací súd vo svojom rozhodnutí v bodoch 18. až 20. svojho rozhodnutia podrobne opísal postup súdu pri rozhodovaní o návrhu žalobcu v zmysle ust. § 79 CSP a ust. § 142 CSP a konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodoval o kvalifikovaných návrhoch (vtedy jediného) žalobcu, pričom pristupujúci nový žalobca 2/ so vstupom do konania súhlasil a k momentu právoplatnosti uznesenia č. k. 4C/110/2000 - 1201 o pripustení vstupu žalobcu 2/ prijal žalobca 2/ stav tohto konania (vrátane pripustenej zmeny žaloby). Na odvolaciu námietku žalovaného 2/, že vtedy jediný žalobca v konaní žiadal o zmenu žaloby v prospech tretej osoby žiadnym spôsobom nereagoval a neposkytol žalovanému 2/ žiadnu odpoveď.

40. V kontexte uvedeného možno podľa názoru dovolacieho súdu bez akýchkoľvek pochybností

konštatovať, že aj napriek výslovnému príkazu v ustanovení § 387 ods. 3 CSP vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa odvolací súd vôbec nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s kľúčovými tvrdeniami žalovaného 2/ v odvolaní a to ani v najvšeobecnejšej rovine. Uvedené platí predovšetkým u tej námietky žalovaného 2/, ktorá si vyžadovali špecifickú odpoveď. Išlo o argumentáciu, v rámci ktorej žalovaný v odvolaní oponoval tým, že „jediný žalobca v konaní žiadal o zmenu žaloby v prospech tretej osoby“.

41. Dovolací súd tak uzatvára, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený v rozsahu porušujúcim právo dovolateľa na spravodlivý proces. Keďže dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Náprava zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP), nakoľko to bol výlučne odvolací súd, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti.

42. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že existencia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je sama osebe dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal ďalšími dovolacími námietkami dovolateľa a správnosťou právnych záverov (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie odvolacieho súdu. V prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť zásadného charakteru, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (m. m. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

43. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

44. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.